

ZVRÁCENÁ POUTA

LEXI RYANOVÁ

COO
BOO

Zvrácená pouta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryanová

Zvrácená pouta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZVRÁCENÁ POUTA

LEXI RYANOVÁ

COO
BOO

Přeložila Kristýna Suhomelová

THESE TWISTED BONDS

Copyright © 2022 by Ever After, LLC. Published by special arrangement with Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company.

Map copyright © 2021 by Aaron Stratten.

Jacket illustration © 2021 by Luisa J. Preißler

Translation © Kristýna Suhomelová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-653-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-654-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-655-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-656-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

AARONOVÍ – ZA TO,
ŽE NAKRESLIL MAPU
A ODEMKL POKRAČOVÁNÍ.

ZEMĚ
DIVOKÝCH
VIL

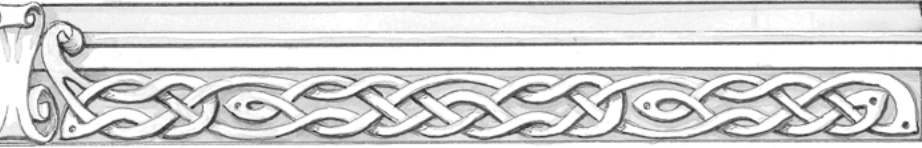
ZLATÝ
PALÁC

HŘBITOV

SVĚTLÝ
DVŮR

POKLIDNÝ
PALÁC

KAPITOLA PRVNÍ

Za zámeckými branami vychází slunce a zpívají ptáci, ale Zlatý palác zakrývá závoj noci. *Mojí noci. Mojí temnoty. Mojí moci.*

Bezstarostně dávám průchod svojí magii, abych polapila všechny, kdo se mě opovažují pronásledovat. Temnota se za mnou táhne jako vlečka bohatě zdobených svatebních šatů. Ale ničí nevěsta nejsem.

Neskočím na jejich líbivé lži a manipulaci. Sebastian mě zradil. *Všichni* mě zradili, ale jeho podvod mě ranil nejvíc. Muž, který mě měl milovat, který mě měl chránit, mě využil, aby ukradl temnou korunu.

V žilách mi koluje hněv a pohání mou moc.

Běžím, i když cesta pod mýma bosýma nohama začne být plná ostrých kamenů. Soustředím se na tu bolest, vítám bodání šterku do chodidel. Jedině to mi pomáhá vytěsnit ten druhý pocit – to utrpení a frustraci, které patří mému milovanému. Muži, s nímž mě navždy pojí pouto. Tomu, který mi lhal, který mě zradil.

Nechci ho vnímat. Nechci vědět, že mu z mého odchodu puká srdce ani že ho skutečnost, že mě ztratil, srazila na kolena. Nechci chápat, že uvízl v pasti vlastních povinností, ani cítit hloubku jeho lítosti. Ale je to tak. Skrz pouto mezi našimi dušemi to všechno cítím.

Sebastian mě zradil, aby získal korunu, a teď má, co chtěl, zatímco já jsem se stala tím, čím jsem tak dlouho opovrhovala. *Vílu. Nesmrtelnou bytostí.*

Za běhu postupně přicházím k rozumu.

Jsem bosa. Mám na sobě noční košili. Takhle se daleko nedostanu, ale odmítám se nechat chytit.

Vrátím se k výběhu pro koně, a když vrazím dovnitř, podkoní vykulí oči na vzdouvající se vlnu temnoty, která se tyčí za mnou, připravená udeřit.

Je mladý, má špinavě blondaté vlasy, jasně modré oči a špičaté uši vznešených víl. Už jsem ho viděla, když jsem si půjčovala koně na projížďku po zámeckých pozemcích. Tehdy, když jsem si ještě myslela, že tu jsem v bezpečí, když jsem věřila, že Sebastiana láska je ryzí.

„Dej mi svoje boty,“ nařídím mu nahlas s vysoko zvednutou bradou.

„Moje... moje...“ zakoktá a střelí očima k paláci a temné zkáze, kterou jsem nechala za sebou.

„Tvoje boty! Hned!“

Nespouští ze mě vykulené, ustrašené oči, zatímco si je rozvažuje a hází mi je k nohám.

„Teď koně,“ poručím mu a boty si nazuju. Jsou mi trošku velké, ale postačí mi. Utáhnu si tkaničky a uvážu si je kolem kotníků.

Očima znovu zabloudí k paláci a já dám průchod dalšímu poryvu moci, až noc za námi zlověstně zapulzuje. Zatímco ze stáje vede bílou klisnu, třesou se mu ruce. „C-co se děje, m-m-milostpaní?“

Té otázky si nevšímám a kývnu k tmavému řemeni s noží, který má upevněný kolem pasu. „Ještě tvůj bandalír.“

Odepne ho a nechá ho spadnout na podlahu stáje. Rychle ho popadnu za přezku, omotám si ho kolem pasu, zapnu sponu a pak se vyšvihnu na koně.

„Děkuju,“ řeknu, ale mladík se krčí, jako kdyby čekal, že ho probodnu jeho vlastním nožem. Jeho strach mi v puse zanechává trpkou pachutí. Tohle se ze mě stalo?

Tohle ze mě udělal Sebastian.

Nemůžu na to myslet, zatímco pobízím koně ven ze stáje a narovnáвам se v sedle, než ucítím pnutí uprostřed hrudi. Sladkou bolest, která mě úpěnlivě prosí, abych se vrátila do paláce.
K Sebastianovi.

Přes trávník ke mně doléhá křik. Díky svým novým vílím uším rozeznám zvuky chaosu uvnitř zámku – shon, pořvávání, dusot nohou běžících mým směrem.

Křik se přiblíží. Moje magie ochabla, moje temnota povolila sevření.

Zaryju paty do klisniných boků. Rozběhne se tryskem vpřed a já se co nejpevněji držím.

Vrať se. Ta slova spíš cítím, než slyším, cítím bolest, která mi spaluje hruď a proniká mi až do morku kostí. *Potřebuju tě. Vrať se mi.*

Připomínka mojí vazby na Sebastiana mě přiměje jet ještě rychleji. Netuším, jestli před ní můžu utéct, jestli tohle trápení a zármutek můžu utlumit pouhou vzdáleností, ale hodlám to zkusit.

„Potřebuju na noc pokoj,“ řeknu šenkýřce za pultem zašlého hostince. Můj hlas zní jako roztříštěné sklo a každičkový sval v mém těle se vzpouzí vyčerpáním.

Nemám ponětí, kde jsem ani jak daleko jsem dojela. Vím jenom, že jsem se z paláce hnala co nejrychleji. Jela jsem, co mi síly stačily, skrz vesnice a pole, dokud jsem se už dál nedokázala udržet na koni.

Od dětství jsem v sedle moc času nestrávila a nikdy jsem nejela tolik hodin v kuse ani skrz tak hornatý terén jako v posledních pár hodinách. Když jsem předávala otěže podkonímu v hostinci, moje nohy se bolestivě vzpouzely.

Víla za výčepním pultem má výrazně špičaté uši a našpuhlené rty. Z jejích chladných modrých očí srší taková odtažitost, jakou v lidech probouzí těžký život. Přelétne mě pohledem od hlavy až k patě a já si dokážu představit, jakou trosku před sebou vidí. Moje bílá noční košile má teď barvu zaprášené polní cesty a jsem si jistá, že můj obličej nevypadá o moc líp. Zrzavé, po bradu dlouhé vlasy se mi proměnily ve špinavé vrabčí hnízdo a rty mám vyprahlé žízní. „Nevěnuju se dobročinnosti,“ zamumlá a už se odvrací, aby mohla obsloužit nadějnějšího zákazníka.

Upustím na pult měšec plný mincí. Moje staré zlodějské způsoby mi přišly vhod. Tímhle vílím zlatem mi přispěl opilý skřet v krčmě hodinu západně odsud, kde jsem se původně chystala přespat. Skřet mě zpozoroval, když jsem si šla odskočit, a řekl si, že mě zaskočí a začne mě osahávat. Sice jsem byla vyčerpáná, ale ne natolik, abych ho neovinula tak hlubokou temnotou, že se rozplakal jako malé děcko a žadonil, ať ho pustím.

Výčepní měšec otevře, nakoukne dovnitř a její otrávené oči

se na okamžik rozzáří. Rty se jí vítězně zkroutí, než svůj výraz dostane pod kontrolu. „To bude stačit,“ prohlásí a přisune ke mně přes pult klíč. „První patro, poslední dveře nalevo. Řeknu služebné, aby vám pak přinesla vodu na umytí.“

O vílích penězích nic nevím – jakou mají hodnotu, co můžu za jednu jejich blyštivou zlatou minci čekat –, ale zcela očividně jsem jí právě předala velkou sumu a ona se mě teď snaží obrát. Povyťáhnou jedno obočí. „Budu potřebovat taky něco k večeři.“

Rychle přikývne. „Samozřejmě.“

Moc snadné. „A něco na sebe. Kalhoty a košili. Žádné šaty.“

Její svaštělé rty se zamyšleně zkroutí. „Oblečení tu neprodávám a krejčí má pro dnešek zavřeno.“ Když vidí můj neoblomný výraz, vzdechne. „Ale...“ Přelétne mě pohledem. „Nejspíš vám bude něco mého. Nějak to udělám.“

Kývnu na znamení díků a vklouznu na stoličku, protože si nejsem jistá, jestli mě moje roztřesené nohy udrží ještě o chvilku déle. „Najím se tady.“

Uklidí měšec a pak na malé dítě vyštěkne, ať mi přinese večeři. Chlapec peláší pryč se skloněnou hlavou. Když víla obrátí svůj chladný pohled zpátky ke mně, působí najednou vypočítavě. „Odkud jste?“ zeptá se.

Zasměju se, ale jsem tak unavená, že to zní spíš jako zabručení. „Určitě jste o tom místě nikdy neslyšela.“

Povyťáhnou obočí. „Znám většinu míst. Dokonce jsem za války chvíli pobývala na dvoře stínů.“

Jen pokrčím rameny, protože spoléhám na to, že ty peníze chce tolik, že nebude trvat na odpovědi. „Není to nic zajímavého.“

Začichá a já uvažuji, co cítí. Jsem pořád cítit jako člověk,

i když se ze mě stala víla? Cítí ze mě palác? Víly mají dokonale vytříbené smysly, ale mně je po těch pár hodinách v přeměněném těle zostřené vnímání každického zvuku, pohledu a pachu na obtíž. Příliš mě rozptyluje, než aby mi to k něčemu bylo.

Dítě se nehlučně vrátí. Výčepní si od něj vezme misku dušeného masa a talíř s chlebem a položí je přede mě. „Pokud mi na práh nepřitáhnete potíže, nepotřebuju nic vědět. Někdy je to tak lepší.“ Skloní hlavu a pohlédne mi do očí. „Rozumíte?“

Zarazím se s prvním soustem napůl cesty k puse. Co si myslí, že o mně ví? „Jasně.“

Úsečně přikývne a pak se přesune podél pultu k dalšímu zákazníkovi.

Sotva se na stoličce udržím, zatímco do sebe láduju dušené maso. Neměla bych být tak unavená, ani vzhledem k dlouhému dni v sedle, ale jsem zničená. Je sice nesmírně lákavé nevsímat si kručení v žaludku a vyrazit k sobě do pokoje, vlézt si do postele a odevzdat se spánku, ale vím, že před tím, co mě teď čeká, musím nabrat síly.

A co přesně mě čeká?

Té otázky si nevsímám. Nevím, kam mířím ani co budu dělat. Potřebuju být co nejdál od paláce – od Sebastiana. Na zbytek teď myslet nemůžu. Ne na to, že vůbec nejsem připravená být v téhle podivné zemi o samotě, a už vůbec ne na to, že tyhle špičaté uši a nově nabytá nesmrtelnost znamenají, že nikdy nemůžu jít zpátky domů.

Nikdy se nemůžu vrátit do Elory.

Nikdy nemůžu navštívit svoji sestřičku.

K výčepnímu pultu se přišourá mohutný skřet a usadí se

vedle mě. Měří přes metr osmdesát a má plochý nos, černá prasečí očka a dva velké dolní zuby zahnuté nad horní ret. Je obrovský a samý sval, jako všichni skřeti, a jen vlivem jeho blízkosti si připadám malá a křehká. Skloním hlavu a doufám, že si mě nebude všímat. Po nedávném zážitku s příslušníkem jeho druhu nemám zájem přilákat pozornost i jeho.

„Pivo?“ zeptá se ho výčepní a skrz sevřené rty mu věnuje úsměv.

„Jo. A jídlo. Náročnej den.“

Víla za pultem zatáhne za páčku pípy a pivo mu obratně načepuje. „Jo?“

„Nečistým se vrátila moc.“

Nečistým?

Šenkýřka se zasměje. „To určitě.“

„Ne.“ Skřet zakroučí hlavou. „Je to pravda.“

Ona pokrčí rameny. „Jestli to znamená, že jim zase můžete ublížit, čekala bych, že budete mít radost.“ Její tón naznačuje, že si myslí, že pěkně kecá.

„Nelžu. Stalo se to přes noc v dětském táboře. Ty malý hajzlové zabili deset mejch mužů, než jsme si všimli, co se děje. Posledních osmnáct hodin byl naprostej chaos, zatímco jsme čekali, až dorazí injekce.“

Výčepní se otřese. „Nechápu, jak ten jed můžete do někoho pumpovat.“

„Snadno.“ Napodobí stisknutí injekční stříkačky.

Ona zakroučí hlavou. „Kdysi za války mi trochu píchli. Je to pocít jako smrt sama.“

Když Jaleka věznili ve Zlatém paláci, dávali mu injekce, které

omezovaly jeho magii. To o tom mluví? Dávají teď takové injekce dětem?

Když se výčepní otočí na mě a povytáhne obočí, uvědomím si, že zírám. Znovu skloním hlavu.

„Radši bych je zabil,“ prohlásí skřet, „ale máme svoje rozkazy. Chce ty malý šmejdy živý.“

Děti. Mluví o dětech temných víl v jejich táborech.

Krev mi vře vzteky. Všechny je nenávidím. Víly jsou lháři a manipulátoři. Kdyby nebylo jejich krutosti a politického intrikaření, mohla bych teď být doma s Jas místo tady, sama a bez cíle. Zdrčená a uvězněná v tomhle novém, nesmrtelném těle, o které jsem se nikdy neprosila.

Ale ty děti? Možná patří k vílám, ale jsou v tomhle všem nevinně. V rámci nekonečného mocenského boje mezi dvěma dvory, které už od začátku měly moci příliš, je sebrali jejich rodičům a uvěznili. Je mi z toho na zvracení.

Mě možná nikdy nevěznili, ale strávila jsem dětství v okovech nespravedlivé, vykořisťovatelské smlouvy. Víím, jaké to je být sirotek a jaké to je, když vás lidé, kteří mají tolik moci, že přes svou hamížnou touhu po další nevnímají nic jiného, připraví o možnost volby.

Výčepní před skřeta přisune misku a zakroučí hlavou. „Takže kletba je vážně zlomená?“

„Jo.“

Vzdechne. „Mrzí mě, co se stalo vašim strážím. Chcete pokoj?“

Nacpe si do pusy vrchovatou lžící a nezdržuje se polykáním, než znovu promluví. „Jo. Potřebuju se pár hodin prospat, než vyrazím zpátky.“

Víla sundá klíč z věšáku za sebou a položí ho před něj. „Dneska v noci dávejte pozor, jasný?“

Skřet zabručí v odpověď a zase do sebe začne ládovat dušené maso.

Dělá se mi špatně od žaludku při pomýšlení na to, že dětem podávají toxin, který je zbavuje magie, že je vůbec vězní. Říkal jim *nečistí*. Je to výraz pro vězně, nebo temné víly? Mám za to, že odpověď už znám, a krev se mi z ní vaří vzteky.

Přinutím se dojíst večeri, protože energii budu potřebovat, ale chleba chutná jako popel a z dušeného masa se mi dělá těžko.

Po tom, co výčepní odnese můj talíř, pomalu popíjím vodu, zatímco skřet vedle mě dojídá a přidává si. Teprve když spořádá i druhou porci a začne spokojeně mručet, vyprázdním svou skleničku.

„Mohla byste mi dolít vodu, abych si ji vzala s sebou?“ zeptám se a zvednu prázdnou sklenku do vzduchu.

Výčepní přikývne a dolije mi vodu ze džbánu.

Věnuju strážnému poslední letmý pohled a vyrazím ke schodům. Ukryju se do stínů, ovinu je kolem sebe, aby mě nikdo z hostů neviděl, až budou procházet kolem. Čekám tiše, oči se mi klíží, zatímco stíny tiší moje pocuchané nervy a moje tělo naléhavě volá po odpočinku. Čekám a čekám, až se skřet konečně objeví u paty schodiště a zamíří nahoru.

Ve světle svíček je snadné udržet se ve stínu a těžkopádné funění strážného zakrývá veškerý zvuk mých vlastních kroků. Zastaví se v prvním patře a zamíří ke dveřím o dvoje dál od mého pokoje. Když vejde dovnitř, vidím, že se otevírají do chodby, a ne do místnosti. *Ideální*.

Jakmile se zavře uvnitř, vyrazím do vlastního pokoje. Je malý, tmavý a zatuchlý, ale je tu postel a, jak mi výčepní slíbila, oblečení a vědro teplé vody na mytí. Vypiju vodu ze své skleničky, naplním ji mydlinkovou a pak se vrátím do chodby. Postavím sklenici skřetovi přímo před dveře, aby se převrhla, až se otevrou. Přesu si, abych mohla za pomoci svojí magické moci nastražit pracovanější past, ale nemám dostatek cviku a nevěřím, že by něco takového vydrželo, zatímco budu spát.

Jsem vyčerpaná a netrpělivá, moje instinkty spolu válčí. Napůl chci navěky spát, napůl okamžitě vyrazit na pomoc dětem temných víl. Nemám ale ponětí, kam se za nimi vydat ani co by mě tam čekalo, a zoufale se potřebuju vyspat.

Vrátím se k sobě do pokoje, sundám si špinavou noční košili a drhnu si kůži, dokud nezačne štípat.

Zatímco se myju, můj pohled upoutá smaragd, který mi visí mezi prsy. Sebastian mi ho dal k našemu obřadu navázání pouta. Přišlo mi to jako tak pozorný dárek – šperk, který ladil k šatům, jež mi navrhla sestřička –, ale teď je to chladná připomínka jeho zrady. Jsem v pokušení strhnout si ho z krku a hodit ho do koše, ale odolám. Nemám žádné peníze a možná se mi jednou bude hodit mít něco na prodej.

Převedu si žínkou přes hrudní kost a nevšímám si přitom runy, kterou mám vytetovanou na kůži, znamení mého celoživotního pouta se Sebastianem přímo nad srdcem.

Bude to teprve den, co jsem se koupala naposledy, ale připadá mi, že od chvíle, kdy jsem se na navázání pouta se Sebastianem chystala, uběhl celý život. Byla jsem bez sebe radostí a očekáváním, teď cítím jen palčivou bolest zrady, stálý příliv jeho pocitů

prostřednictvím pouta jako vlny narážející do drolícího se vlnolamu, u kterých hrozí, že mě zaplaví.

Miluju tě. Potřebuju tě. Odpusť mi.

Ale odpuštění se mi zdá stejně vzdálené a nemožné jako návrat k mému životu v říši lidí. Když se mnou Sebastian pouto navázal, připravil mě o poslední zbytek schopnosti důvěřovat ostatním. Přesvědčil mě, že o pouto stojí, protože mě miluje. Svázala jsem s ním svou duši, aby mě mohl chránit před všemi, kdo by chtěli ukončit můj život a ukrást korunu. A on mě nechal. Nechal mě navázat s ním pouto, přemluvil mě k tomu, zatímco mi podsouval opatrně vybrané střípky pravdy doplněné úhlednými, lákavými lžemi. Přijal moje pouto, i když *věděl*, že mě kletba a jeho krev temných víl zabije, i když *věděl*, že budu muset vypít elixír a stát se vílou, abych přežila.

A všechno to udělal kvůli moci. Kvůli té samé koruně, o kterou usilovali Finn s Mordeusem, zatímco on je za to odsuzoval.

Sebastian je stejně špatný jako všichni ostatní a já jsem k němu teď navěky připoutaná. Až do konce svého nesmrtelného života. Teď ho *cítím*, jako kdyby byl mojí součástí.

Všechno to vytěsním. Jeho pocity. Svoje.

Je toho na mě moc. Je to příliš velké. A příliš malé zároveň. Mají tu celé tábory dětí, které omamují jedy a vězní kvůli královniným nekalým úmyslům. Nevinné děti, které svůj osud nemůžou ovlivnit o nic víc než já, když jsem podepsala smlouvu s madam V., abychom s Jas neskončily na ulici.

Když jsem se o táborech dozvěděla, udělalo se mi špatně. Finn mi řekl, že pokud garda zlaté královny chytí temné víly na jejím území, odebere děti rodičům a zavře je do táborů, kde jim

vymývá mozky – učí je, že světlé víly jsou lepší, nadřazené a že temné víly jim mají sloužit.

Každický instinkt v mém srdci mě varoval, že ty tábory jsou znamení, že zlatým vílám nemám důvěřovat, ale nechala jsem se uchláholit Sebastianovým slibem, že s nimi „nesouhlasí“. Znovu už tak pošetilá nebudu. Nesnížím se na Sebastianovu úroveň a nebudu se starat jen o vlastní problémy, když můžu pomoci. Nebudu jako on a nebudu přivírat oči nad odpornými činy jeho matky. Udělám, co budu moct, abych těm dětem pomohla – už jen proto, že tak zkomplikuju cokoli, co Sebastian s matkou plánují.

Nemůžu odsud pryč. Jsem víla. Ale nejsem bezmocná a *nikdy* nebudu jako oni.

Vlivem vyčerpání je snadné oprostít se od vířících myšlenek. Chci spát takhle, čisté povlečení na čisté kůži, ale přinutím se vzít si na sebe nové oblečení. Nechci ztrácet čas, jakmile past sklapne. Musím být připravená vyrazit.

Když si zalezu do postele, sotva se stihnu přikrýt, než usnu.

Zdá se mi o temnotě. O tom, že hledím na konejšivou pokrývku třpyticích se hvězd. O Finnově hlase za mými zády.

Abriello, každická hvězda na nebi září pro tebe.

Třepotání v mojí hrudi se promění v mávání křídel a najednou letím, vznáším se temnou noční oblohou, zatímco mi dlaň tiskne malá ručka. Ani mě nepřekvapí, když pohlédnu vedle sebe a spatřím stříbrné oči a široký úsměv Lark. Finnova neteř mě ve snech už navštívila, většinou proto, aby mě před něčím varovala nebo mi sdělila nějaké tajemné proroctví. Uvědomím

si, že tohle je poprvé, kdy se tak nepřipraví o dny života. Kletba zlaté královny se prolomila v momentě, kdy její syn získal temnou korunu. Temné víly teď mohou svou moc využívat, aniž by musely obětovat svou nesmrtelnost.

Ze Sebastianovy zrady vzešlo alespoň něco dobrého.

Stříbrná pavučina na jejím čele září, zatímco prolétáme hvězdami posetou noční oblohou, ale pak se najednou vrhneme dolů a poklidná noc zmizí. Jsme na nějaké ošetřovně. Zdi lemují řady postelí plné spících dětí.

„Vypadají tak klidně,“ zašeptám.

Lark zamyšleně zkříví rty. „Smrt přináší jistý klid, ale pokud to dopustíš, bude následovat nepokoj.“

Zakroutím hlavou. „Nechápu, co mi říkáš.“ Lark dokáže vidět do budoucnosti, ale ještě nikdy mi neukázala takhle přesný obraz.

„Hledají tě,“ řekne a oči jí září. „Musíš se vrátit domů. Kvůli dětem. Kvůli dvoru.“

Zavrtím hlavou. „Žádný domov nemám.“ Skutečně na mě záleží jediné mojí sestře, a ta se nachází v říši, kam už nemůžu vkročit, když jsem teď víla. „Korunu má Sebastian. Mrzí mě to.“

Přitiskne mi malý prstík na rty a ohlédne se přes rameno do temné noci. „Poslouchej.“ V dáli, z jiného světa, se ozve výkřik. „Už je čas.“

KAPITOLA DRUHÁ

S trhnutím se probudím za zvuku něčího křiku za mými dveřmi. Oči mě štípou, svaly mám pořád otupělé spánkem. Natáhnu se k Sebastianovi, chci jeho teplo a potřebuju jeho uklidňující objetí, dokud si ho ještě můžu dopřát. Brzo se budu muset vyštrchat z postele a...

Prudce se posadím.

Na chodbě někdo křičí, volá na pokojskou a pořvává něco o neschopnosti.

Maličkým okénkem sem proniká světlo měsíce a všechno zalévá stříbrnou září. Vábí mě, a kdybych zavřela oči, ukolébalo by mě zpátky ke spánku.

Mysl mi víří, tápe a pak mi to dojde. Nejsem ve Zlatém paláci s tím, koho miluju; jsem v zapadlém hostinci den cesty na východ. Vedle Sebastiana nespím; utíkám od něj.

Vyskočím z postele, popadnu svoji brašnu, přehodím si ji přes rameno a pak tiše otevřu dveře.

Skřet na chodbě reptá, vyvádí kvůli svým vlhkým kalhotám a zlostně hledí na převrhnutou skleničku a kaluž vody. Moje improvizovaná past splnila svůj účel.

S hlavou skloněnou, abych zakryla úsměv, se otočím ke schodům a vyrazím do stáje. Noc je tmavá a bezhvězdná a přes měsíc

se honí mraky. Vzduch je cítit deštěm. Prospala jsem bouřku, nebo se teprve blíží?

Moje klisna zařehťá, když mě zpozoruje. Pohladím ji po nozdrách a zacukruju jí do ucha. S jedním okem na dveřích hostince ji osedlám a upravím řemeny.

Skřet vyjde do tmy a ztěžka se vleče ke stájím. Nezvedám hlavu a silou vůle se snažím zůstat bez povšimnutí, zatímco si vyzvedává svého obrovského koně. Vyšvihne se na něj, kopne ho do slabin a tryskem vyrazí do noci.

Nenápadně sleduju, kterým jede směrem, a přiměřu se napočítat do třiceti, než nasednu na vlastního koně a zamířím k cestě. Čekám, až se od stájí dostatečně vzdálíme, než kolem sebe i klisny ovinu stíny, a ukryju nás tak před zraky kohokoli, koho bychom mohly potkat.

Svaly se mi na znamení nesouhlasu křečovitě svírají a připomínají mi, že jsem včera v sedle strávila příliš dlouhou dobu. Těch pár hodin spánku, které jsem nahnala v hostinci, ani zdaleka nestačilo na to, abych se zotavila, ale budu si s nimi muset vystačit. Promnu si opuchlé, unavené oči a nevšímám si přítom bolesti, která mi vystřeluje ze stehen po páteři a až do rukou.

Když stezka začne být hustě porostlá stromy, skřet pozvedne lucernu, aby si posvítil na cestu. Já se držím zpátky, nechám hustou černou noc, aby mě obklopila, objímala, skrývala a začnu plánovat.

S Finnem se nám s pomocí mojí magie podařilo vysvobodit Jaleka z cely bez oken a dveří ve Zlatém paláci; a to bylo předtím, než jsem vypila elixír života. Když jsem teď víla, moje moc se zdá bezedná, jako neustále se doplňující studna. Dřív jsem se musela

soustředit, abych ji našla, ale teď ji mám na dosah ruky a přijde mi to tak přirozené jako dýchání. Jestli se mi podaří do věznice vplížit, měla bych dokázat využít svůj dar, abych děti zdí vyvedla ven do bezpečí noci. Nebudu riskovat a snažit se jich vzít příliš mnoho najednou, ale vrátím se, kolikrát to jen bude nutné.

Jedeme skoro půl hodiny, než cesta odbočí z lesa zpátky do měsíčního světla. V dáli se ozývá nesrozumitelný křik a v nose mě lechtá pach kouře. Za posledním strmým kopcem se skrývá naprostý chaos. Skřet hlasitě zanáává, seskočí z koně, tasí meč a vrhne se do boje. V náhodných rozestupech po celé mýtině planou ohně a víly všech druhů pobíhají různými směry. Některé, oblečené ve žluté a šedé královniny gardy, třímají provazy a sítě a nahánějí děti. Jiné se ohánějí meči a noži a útočí na strážné v uniformách.

Moje klisna zařehotá a začne couvat.

„Pššt,“ zašeptám a zajedu mezi stromy, odkud na melu není vidět. Seskočím na zem, chytím její otěže a volně ji uvážu ke kmeni. „Brzo se vrátím.“

Zpoza plamenů a chaosu vyčnívá obrovská konstrukce s kovovou střechou a mřížemi místo stěn. *Vězení je železná klec. Královna všechny děti zavřela do klece jako zvířata.* Cítím to v kostech, v srdci. Cítím osamělost a hrůzu dětí uvnitř tak jasně, jako kdyby mi vzlykaly na rameni, a vztek uvnitř mě se proměnil v živoucí věc, drápe se a škrábe, aby se dostal na povrch.

Jaká zrůda by něco takového udělala dětem? A jaká zrůda by tomu jen nečinně přihlížela?

Věděla jsem, že královně nevěřím. Tak proč jsem věřila Sebastianovi?

Proklouzávám tmou, abych se k mýtině přiblížila, a přitom hodnotím situaci. Dlouhovlasý vílí chlapec zhruba v Jasině věku křičí a zmítá se, zatímco ho jeden skřet drží a druhý mu do zad vráží jehlu. Stiskne stříkačku a chlapcův nárek protne okolní vzduch, noc, samotné moje srdce. Takhle zní utrpení, odloučení života od duše. Ten zvuk znám, protože jsem ho ze sebe sama vyrazila po tom, co jsem navázala pouto se Sebastianem. Vydral se ze mě, když jsem umírala.

Nechám svůj vztek narůst, živím ho jako šelmu, kterou se chystám poštvat proti svým nepřátelům – za tyhle nevinné děti, za všechny členy dvorů, jejichž životy kvůli královnině kletbě skončily předčasně, za každého člověka, který o život lstí přišel, když navázal pouto s temnou vílou, za sebe a svoje vlastní zlomené srdce.

Hromadí se ve mně síla, vzdouvá se spolu s mým vztekem, a když dám svojí magii průchod, temnota, která mýtinu zakryje, je tak hustá a hluboká, že pohltní i světlo praskajících ohňů.

Vzduch protnou překvapené a zděšené výkřiky a já svou moc podle jejich hlasů nasměřuju – ze všech sil se soustředím na to, abych skrz tmu vypátrala strážné ze Světlého dvora a jednoho po druhém je lapila do klecí z temnoty.

Vzdorují, snaží se je prolomit vlastní mocí, ale já jsem silnější a neumožním jim to.

„Bezva trik.“

Trhnu sebou a začnu se natahovat po meči, zatímco si prohlížím muže, který se vedle mě krčí v houští. Tak jsem se soustředila na strážě, že jsem ani neslyšela, jak se blíží.

Červenohnědé oči mu ve tmě svítí jako sově a zvedne do vzduchu obě ruce. „Jsem na tvou straně.“ Ukáže z kopce směrem,

odkud jsem přišla. Na čele mu zářivě pulzuje stříbrná pavučina jako skleněné střepy ozářené světlem měsíce. Pretha i Lark mají stejná znaménka, možná i on patří k divokým vílám. „Královna vyslala posily,“ poví mi. „Musíme ty děti dostat k portálu a odsud, než dorazí. Většině z nich dali injekci, takže se nebudou moct bránit.“

„Kam ten portál vede?“ zeptám se a teprve teď si uvědomím, že jsem si nijak nerozmyslela, co s dětmi udělám, až je osvobodím. Přišla jsem je zachránit a potrestat ty, kdo jim ubližují, ale kdybych prováděla skupinku dětí temných víl územím Světlého dvora, určitě by to nedopadlo dobře.

„V Zemi divokých víl máme uprchlické tábory.“

Můžu tomuhle cizímu muži věřit? Jak si můžu být jistá, že tam děti budou ve větším bezpečí?

„Ne takovéhle tábory,“ dodá, jako kdyby mi četl myšlenky. „Domy, ne klece. Osady, kde se mohou znovu shledat se svými rodinami. Bezpečné místo, kde dostanou jídlo a ochranu, dokud se nebudou moct vrátit domů.“

Pak je v lese zpozoruju, víc očí podobných jeho, hledících k táboru.

Věděla jsem, že Finnovi lidé pomáhají přesouvat uprchlíky z řad temných víl z královnina území do Země divokých víl, a jelikož to, co mi tenhle muž říká, odpovídá tomu, co jsem se od Finnových lidí dozvěděla, rozhodnu se to risknout a věřit mu. „Dobře,“ přikývnu. „Já se postarám o strážu, ty dostaň děti k portálu.“

„Jak se o ně postaráš?“ zeptá se.

„Věř mi.“ Otočím se zpátky k táboru a začnu se soustředit. Vždycky jsem viděla ve tmě, i když nikdo jiný ne, ale teď je moje

noční vidění lepší než kdy dřív. Zaměřím se na strážné stojící před klecí, vyšlu k nim svoji moc, usměřuju ji jako desítku šípů vystřelených z luků v jednu chvíli. Mířím na ty ve žluto-šedých uniformách. Temnota je dostihne, pohltní je a uvězní. Jednoho po druhém je ovinu nocí tak nesmírnou, že je celé spolkne.

Muž po mém boku se uchechtne. „Líbíš se mi.“ V příští chvíli je pryč a rychle jako liška se žene k vězňům.

Královninými strážnými se ale hemží celý tábor, a když lapím dalšího, ztratím soustředění a předchozí mi vyklouzne.

Jeden se vrhne na mého nového přítele a zakřičí varování na někoho jiného.

Můj spojenec uskočí a já strážného ovinu závojem stínů, až taky zmizí. Můj nový přítel na mě vrhne nadšený úsměv a pak se mříže ohnou a rozestoupí. Na mýtinu se vyhrnou děti v okovech. Jejich řetězy se najednou rozpadnou a jejich pouta klesnou na zem.

Přímo za mnou praskne větvička a já se otočím dost rychle na to, abych zpozorovala, jak ze stínů vychází postava. Má planoucí červené oči a zahnuté rohy. Zarazím se, protože se mi vybaví Finnův kamarád Kane, ale tohle není on. Tenhle rohatý vílí muž má tmavé vlasy a není tak vysoký. Napůl čekám, že děti se před tou děsivou postavou budou krčit, ale když je pobídne k lesu, uposlechnou ho a rozběhnou se do houští – k portálu? –, jako kdyby jim šlo o život. *Pravděpodobně taky jde.*

Výkřik bolesti přitáhne moji pozornost zpátky k táboru. Můj spojenec má pod krkem meč a strážný, který ho drží, na něj zavrčí. Soustředím se na strážného a uvrhnu ho do jeho nejhorší noční můry. Jeho meč spadne na zem a můj nový přítel mi krátce zasalutuje a pak si pospíší k další části obrovské klece.

Moje moc mi připadá nekonečná, věčně připravená dát mi víc, když to potřebuju, a přece mě přemáhá vyčerpání, až hrozí, že ztratím vědomí. Ale nepolevuju. Dokud budu mít sílu pomáhat a dokud tu budou děti, které je potřeba osvobodit, nezastavím se.

Minuty ubíhají a mně na čele vyvstává pot, zatímco se usilovně snažím zůstat soustředěná. Svou mocí zastavuju strážného za strážným a další a další děti mezitím prchají z vězení, ale stráž z mého držení unikají skoro stejně rychle, jako je zvládám chytat.

Náhle mě za zátylek popadne velká ruka a vytáhne mě na nohy. „Copak to tu máme?“

Otočí mě moc rychle, krk se mi prudce zakloní a já pohlédnu do temně hnědých očí skřeta z hostince. Ucítím prudké bodnutí do ramene a najednou mi žilami koluje palčivá bolest – horká a těžká. Pokusím se po něm ohnat svojí magií, ale místo abych čerpala z nekonečné studny moci, snažím se teď naplnit sklenici vodou z prázdného džbánu. Nemám z čeho brát.

V příští chvíli ztratím vědomí.

„Našel jsem ji já.“

„Nenašel bys ji, kdyby ti Crally neřekl, odkud ta magie vychází.“

„No, ale zastavil jsem ji. První ránu mám já.“

„Ty? Poslala mě přímo do pekla. Chci ji vidět krváčet.“

„Do pekla? Vážně se tolik bojíš tmy?“

„Drž hubu. Nemáš ponětí, jaký to je, když se z tebe najednou stane nicota. Nejlepší na tom, že je ta kletba zlomená, bude požitek z toho, až jí vrazím dýku do srdce. Póvl z Temného dvora.“

„Dotkněte se jí, než ji ráno kapitán vyzpovídá, a budete se mu muset zodpovídat.“

Ležím na zemi a celé tělo mě pálí a bolí stejným dílem. Okovy mě řezají do zápěstí, ale zůstávám nehybná, oči nechávám zavřené a jen poslouchám, jak muži kolem mě mluví.

„Viděl jsi už někdy mrchu z Temného dvora s takovýma vlasama?“

„Vypadá jako Hendishiové ze stinného údolí.“

„Nikdy jsem neviděl Hendishie, kterej by byl menší než já. Hloupost.“

„Nejspíš tam schovává rohy.“

„Podle mě bychom ji měli hned zabít. Kapitán se to nikdy nedozví.“

„Napadá tě další způsob, jak vysvětlit, co se tam stalo?“

Někdo si něco zabručí pod vousy.

Povolám svoji magii, ale nic nenacházím. Je to, jako kdybych se pokusila nadechnout a zjistila, že v plicích nemám na vzduch místo. Zkousím to znovu a znovu. *Nic*.

Zachvátí mě panika a přiměje mě zacloumat za svoje okovy.

„A heleme se. Probouzí se.“

Něco mi udělali. Něco, co mě zbavilo moci.

Ty injekce.

Zkusmo pohnu nohama. Svázané je nemám. Ale moje zápěstí – na těch mám železné okovy a všude, kde se mě ten kov dotýká, mě pálí kůže.

Oči upírám na zem a snažím se co nejpozorněji rozhlédnout po okolí. Ze svého bidla nad námi zahouká osamělá sova a hmyz plní vzduch svou noční písní. Metr ode mě praská oheň. Kolem

něj polehávají dva skřeti, jako kdyby se na noc utábořili. Třetí se tyčí nade mnou.

„Je vzhůru.“ Kopanec do břicha mě přiměje vykřiknout. „Seznamte se s póvlem, kluci.“

„Koukej si sednout a nech ji na pokoji,“ řekne jeden z jeho společníků. „Až si s ní promluví kapitán, tak se do ní můžeš pus- tit, ale do té doby odprejskni.“

Ozve se křoupání kamenů a pak se mi před očima objeví boty. Skřet se ke mně skloní, až se jeho tvář vznáší pár centime- trů od mojí. Jeho dech páchne hnilobou a rozkladem a jeho dva zahnuté zuby se lesknou v záři ohně. „Jsi připravená seznámit se s naším kapitánem? Prokážu ti laskavost, holka. Řekni mu, s kým pracuješ, řekni mu, kdo ti pomáhal, a bude to bolet jen trošku.“

„To jí neříkej,“ ozve se jeden z polehávajících skřetů. „Chci tu mrchu slyšet vřeštět.“

Jakmile kapitán dorazí, je po mně. Nemůžu tady být, až se objeví, ale teď se sotva udržím při vědomí. A i kdybych se nemu- sela usilovně snažit zůstat vzhůru, co bych bez svojí moci a se spoutanýma rukama dělala?

Spi, Abriello.

Ne. To nemůžu. Ale hlas v mojí hlavě zní jako moje matka.

Spi a nech stíny, ať si hrají.

To volání je příliš líbezné, než abych mu dokázala odolat, moje tělo příliš slabé. Zavřu oči a usnu.

Je čas utíkat.

Prudce otevřu oči. Praská přede mnou včerejší oheň a první paprsky ranního slunce prosvítají mezi stromy. Ve vzduchu je

cítit zvláštní pach. Posadím se, spoutanýma rukama si promnu oči – a *strnu*.

Když spatřím svoje věznitele, zvedne se mi žaludek. Skřeti jsou pořád kolem ohně, ale místo aby na mě vrčeli jako včera, jsou... mrtví. Zakrvácení a hrůzní, vnitřnosti poházené po lesní půdě. A na zemi přede mnou leží moje dýka – ta, kterou zahalenou ve stínech nosívám na stehně, ale teď je mimo pouzdro a celá od krve.

Vyškrábu se na nohy a klopýtám pryč. Krev je všude, jen na mně ne. Jsem pořád v okovech a zesláblá, takže kdo stráže zabil? A proč mě nechal naživu?

V dáli se ozve dusot kopyt a postupně sílí. *Už jdou. Kapitán už je na cestě.*

Zalápám po dechu a s ním se mi vrátí i rozum. Otočím se a *utíkám*.

Nohy mám bosé – určitě mi sebrali boty – a kamení mě bodá do kůže. Chodidla mi zalévá horká, vlhká krev, ale utíkám. Na zakrvácených nohou, s plicemi v jednom ohni, až mám pocit, že se mi rozskočí, se od toho dusotu kopyt ženu pryč.

Sotva popadám dech, krvavé nohy mám rozedřené a znečitlivělé, ale běžím dál.

Kamenitá cesta mě nakonec zavede k lánu polí. Jarní pšenice mě šlehá do nohou i do obličeje, ale nezastavuju se. Zahlédnu před sebou stáj a využiju poslední zbytky sil, abych si s rukama v okovech otevřela dveře. Když se dověču do rohu uvnitř, poslední zbytky noci se z nebe už téměř vytratily a mně nezbývá dost energie ani na to, abych se udržela při vědomí.

Zhrouťím se u zdi, nechám své oči, aby se zavřely, a upadnu do hlubokého spánku, kde utíkám i ve snech.

V myslí se mi míhají obrazy. Sebastianovy modrozelené oči, když mi sliboval, že mi vybuduje domov, runa vytetovaná na mojí kůži přímo nad srdcem, která symbolizuje naše pouto, železné mříže obrovské klece, kam královna zavřela děti z Temného dvora.

V každém snu, před každou vzpomínkou, utíkám. Srdce mi buší, píchá mě v boku, nohy mě bolí, utíkám.

Tohle je teď můj život. Útěk. Nepřetržitý útěk a nepřátelé na každém rohu.

Ta myšlenka mě posedne, zatímco opakovaně usínám a zase se probouzím. Chci vrátit čas. Vrátit se do Elory, než madam V. prodala Jas, než jsem se dozvěděla, že Sebastian patří k vílám, že je *princ*. Chci zpátky ten osamělý, vyčerpávající život. Nebylo mnoho lidí, kterým na mně záleželo, ale alespoň to nikdo *nepředstíral*. Alespoň jsem mohla věřit, že to málo, co mám, je skutečné.

KAPITOLA TŘETÍ

„*Tohle* je ta oslnivá kráska, o kterou se Oberonovi synové přetahují?“ zeptá se mužský hlas.

„Nepotřebuje krásu. Ohnivá dívka je nadaná zlodějka, krade srdce stejně snadno jako drahokamy,“ odpoví matně povědomý hlas.

Bakken? Co tu dělá Bakken?

Posměšné odfrknutí. „To určitě.“

Pokusím se otevřít oči, ale bezvýsledně. Mám pocit, jako bych měla víčka spleená lepidlem a pusou plnou písku.

„Vypadá úplně stejně odpudivě jako tyhle nevykydané stáje. A páchne ještě víc,“ poznamená ten muž.

Snažím se posadit a sténám, protože se mi všechny svaly na protest křečovitě stáhnou.

„Probuď se, princezno Abriello. Tvoje spása dorazila.“

Moje znechucení a naštvaní jsou tak silné, že se mi konečně povede otevřít oči. Přivítá mě pohled na naleštěné boty zašněrované kolem svalnatých, v kůži oblečených nohou. Zvednu hlavu a spatřím velmi mohutného, velmi *vysokého* vílího muže olivové pleti, jak se na mě svrchu samolibě usmívá. Pod kšticí hustých, tmavých vlasů mu stříbrně pulzují zářivé, klikaté čáry na čele.

„Tady ji máme,“ řekne a jeho mandlové červenohnědé oči jiskří pobavením. „Vítej zpátky mezi živými.“

Ty oči znám. „Ty jsi pomáhal dětem utéct.“

Věnuje mi široký úsměv. Z nějakého důvodu je mi povědomý. Ne jen díky té chvíli, kdy jsme se spolu krčili v trávě před věžením pro temné víly. Je za tím ještě něco dalšího.

„Patříš k divokým vílám,“ poznamenám chraplavě.

Zafrká. „Vskutku. Díky, že sis všimla. Můžeme už jít? Než mě tvůj princ přistihne na území svojí matky a přiměje mě zaplatit vlastním životem?“

Přejedu pohledem k šotkovi vedle něj. Není to Bakken, ale úplně jiný šotek, kterého neznám. Jeho příliš dlouhé zuby se lesknou slinami, zatímco mi zírá na vlasy.

„Jít kam?“ zeptám se. Když mluvím, mám pocit, jako bych kloktala dýky. Myslela jsem si, že být vílou znamená cítit se zdravě a svěže – plná života –, ale od chvíle, kdy jsem se s těma špičatýma ušima vzbudila, si připadám blíž k smrti než životu.

Neznámý muž se zasměje. „No, použila jsi spoustu moci, než ses vůbec stihla vzpamatovat ze své přeměny. Není divu, že je ti strašně.“

Probodnu ho pohledem. Čte mi myšlenky, nebo jsou jen tak očividné?

„Oboje. Alespoň se ti zahojily nohy.“

Má pravdu. Bolest je pryč. Jediný pozůstatek včerejší noci jsou okovy kolem mých zápěstí a zaschlá krev, která mi pokrývá chodidla.

Nahodile mávne mým směrem a železo z mých zápěstí spadne. Podá mi ruku. „Pojď. Stráž prince Ronana co nevidět dorazí.“

„Jak by mohl vědět, kde jsem?“

„Díky poutu?“ připomene mi s povytaženým obočím. „Kdyby se za tebou obtěžoval vydat sám, místo aby poslal jednotku ze své gardy, už by tě měl. Jenže ty pořád utíkáš, takže jeho muži mají celkem problém tě najít.“

Už to slyším – vzdálený dusot kopyt. *Utíkání už mám vážně až po krk.*

Muž chytí šotka za jednu ruku a ten pak druhou podá mně.

„Proč bych ti měla věřit?“

Zasměje se. „Ale to bys neměla. Vlastně bys neměla věřit už nikomu. To je v místních končinách nebezpečný zvyk a ty jsi nás dostala do pěkné šlamastyky.“

„Co prosím?“

Zvuk kopyt už je blíž. Někdo hlasitě zakřičí: „Přímo před námi!“

Postavím se a otřepu si seno z kalhot. Otočím se, pohlédnu dveřmi stáje ven a přitom čekám, že spatřím, jak se na nás řítí několik koní, ale nevidím nic. „Kde jsou?“

„Za kopcem, asi kilometr a půl odsud, a rychle se blíží,“ odpoví mi.

Nevěřičně zkřívím tvář.

Uchechtne se. „Ještě sis nezvykla na svůj bystrý vílí sluch, ale to přijde. Tak, můžeme?“

Zaváhám. Na jednu stranu nemám kam jinam jít a vím, že pomohl dětem uprchnout z vězení v královnině pracovním táboře. Už jen z toho důvodu mu věřím. Na druhou stranu má pravdu. Nemůžu věřit nikomu.

„Nemáme moc času, princezno.“

Nevšímám si ho a namísto toho se otočím na jeho šotka.
„Kam mě přeneseš?“

„Do Země divokých víl,“ odpoví, zatímco očima těká po stáji, jako kdyby se v potměných rozích skrýval nepřítel.

„Ale já jsem se Sebastianem navázala pouto. Já...“ polknu. Nemůžu na to moc myslet, nebo se zhroutím. „Já ho *cítím*,“ procedím skrz zaťaté zuby. „Najde mě.“

Šotek neodpoví, ale jeho společník přikývne. „Ano, ale nebude se k tobě moct dostat, pokud nechce rozpoutat válku – a to si právě teď nemůže dovolit.“

Nemůžu se vrátit domů. I kdybych věděla, jak se zpátky do Elory dostat, pronásledovali by mě za to, že jsem víla, buď by mě rovnou zabili, nebo zbili a zmrazčili jako Oberona, než ho moje matka našla a uzdravila. Sebastian tam žil dva roky, kouzlem přestrojený za člověka, ale já nevím, jak se to dělá – ani jestli to moje moc vůbec umožňuje.

Mohla bych vyhledat Finna. Zjevil se mi ve snu té noci, kdy jsem vypila elixír života... nebo jsem se já zjevila jemu.

Jsi šťastná?

Ze všeho, co mohl říct nebo na co se mohl zeptat, chtěl vědět, jestli jsem šťastná. Horší muž by se škodolibě radoval z toho, jakou jsem udělala chybu, když jsem Sebastianovi věřila.

Jsem si jistá, že Finn by mi poskytl střechu nad hlavou – to během své krátké návštěvy v mém snu říkal –, ale nechápu proč. Korunu už nemám. Nemám nic, co potřebuje, možná kromě téhle moci – ale on by teď, když je kletba prolomená, měl mít vlastní. A i kdyby mi zajistil útočiště, jsem připravená mu věřit? Jistě, Sebastianova zrada byla horší, ale oba mě využívali,

manipulovali se mnou a snažili se mě obelstít. A kvůli čemu? Moci? Koruně? *At' si ji klidně vezmou.*

„Nemáme celý den, princezno.“ Ty červenohnědé oči sklouznou k cestě venku.

„Nejsem bezmocná. Jestli se mě snažíš obelstít, uvězním tě do tak hluboké a neproniknutelné temnoty, že se budeš modlit, abys mohl najít útočiště ve svých nočních můrách.“

Zazubí se na svého šotka. „Vážně se mi líbí.“ Chytí mě za jednu ruku a šotek za druhou.

Pak najednou padám.

Letím, točím se, řítím se doleva a doprava a nikam zároveň, až náhle stojím ve spoře osvětleném pokoji. Okna skýtají výhled na první úponky rozbřesku, které se natahují po stromy lemované krajině pod nimi. Tady slunce teprve vychází, zatímco na území Světlého dvora se už úplně rozednilo. To mě na chvíli zarazí, než si uvědomím, že Země divokých víl leží daleko na západ od královnina Zlatého paláce.

„Opatruj se, ohnivá dívko,“ řekne šotek, pak skloní hlavu a zmizí.

Zamračím se na prázdné místo, kde ještě před pár vteřinami stál. „Proč pro vás pracují?“

„Prosím?“

„Šotci – přijde mi, že každá mocná víla má alespoň jednoho, který je jí vždycky k službám, ale mají moc, kterou vy potřebujete. Proč vám slouží?“

Muž s červenohnědýma očima mi věnuje křivý úsměv, jako kdyby mě tahle otázka dělala nějak zajímavější. „Šotci uzavírají spojenectví s různými dvory pro svoje vlastní účely, ale většinou

jim jde o přístup k informacím, jelikož jejich kolektivní znalosti jsou zdrojem jejich moci.“

„Kolektivní znalosti?“

Zvedne bradu. „Přesně tak. Co ví jeden šotek, budou brzy vědět všichni. Nikdy nebuď tak bláhová, aby sis myslela, že šotek, který plní tvoje příkazy, ti slouží. V politice téhle říše hrají významnější roli, než si většina uvědomuje. Vždy mají svoje vlastní pohnutky a zřídka kdy je někomu sdělují.“

Jeho vysvětlení mi dává smysl. Bakken sice žil u mojí tety jako její služebník, ale nikdy jsem neměla dojem, že by ho skutečně ovládala.

Přikývnu a prohlédnu si místnost – velkou postel s nebesy zavalenou hromadami ložního prádla, které působí tak měkce, že se k němu moje unavené tělo samo naklání, okna s výhledem na hornatou krajinu stejně krásnou jako zahrady Zlatého paláce a bujná zelená údolí v dáli.

Tohle mi přišlo jako nejlepší volba, když jsem si měla vybrat, jestli se vrátím do Zlatého paláce, nebo se pokusím najít Finna, ale teď když jsem s tímhle neznámým mužem o samotě, začínám o svém rozhodnutí pochybovat.

„Kde to jsme?“ zeptám se.

Založí si ruce na hrudi a nakloní hlavu na stranu. „U mě doma.“

Znovu střelím pohledem k posteli. Jestli si myslí...

„Klid, princezno. Nemám ve zvyku brát si ženy do postele proti jejich vůli. A ani kdyby to nebylo proti tvojí vůli...“ Nakrčí nos, nepatrně se zhnuseně otřese, změří si mě pohledem od hlavy až k patě a zakroučí hlavou. „Nestojím v posteli o společnost,

kteřá smrdí jako hromada hnoje, kterou mě otec jako dítě kdysi donutil vykydat.“

Zalapám po dechu. *Drzoun.*

Zasměje se. „Říkám pravdu. Line se z tebe... *zápach*, nejspíš vlivem tvojí včerejší noclehárny, každopádně ale vypadáš, že ses dva týdny nemyla. Promiň, že se mi nezdáš přitažlivá.“

Je *nesnesitelný*. „Nesnažím se tě *přitahovat*. Jen chci...“ Co chci? Nic. Nechci nic, jen uniknout z téhle noční můry. Jediná věc, která mě teď láká, je spánek.

„Tak běž spát,“ mávne rukou k posteli. „Ale možná se nejdřív vykoupej? Zavolám ti služebnou.“ Otočí se ke dveřím.

„Počkat.“

S povytaženým obočím se zastaví.

„Kdo jsi?“

Přes tvář se mu pomalu rozšíří úsměv a rozzáří mu oči. „Jmenuju se Mishamon Nico Frendilla, ale můžeš mi říkat Misho.“ Hluboce se ukloní. „Rád tě oficiálně poznávám, Abriello.“

Misha. Prethin bratr. Proto mi byl tak povědomý. Podobá se své sestře. „Ne.“ Založím si ruce na prsou. „Budeš mě muset vzít někam jinam. Nepotřebuju se zaplést s dalším princem dalšího vílího dvora. *Ne.*“

Vykulí oči. „Princem? Madam, já jsem *král*. A při vši úctě, kam si myslíš, že můžeš jít? Chceš čas, aby sis urovnala myšlenky a přišla na to, jak se cítíš, když se tě princ Ronan nesnaží ovlivnit. Já ti ten čas nabízím.“

„Padej z mojí hlavy,“ zavrčím. Nejen že se nechci zaplést s dalším členem královské vílí rodiny, to poslední, co potřebuju, je ukrývat se někde, kde nejsou soukromé ani moje myšlenky.

Misha si povzdechne. „Jak jsem říkal, Ronan sem nemůže vkročit bez mého svolení – ne, pokud nechce rozpoutat ošklivý spor.“

„Ty můžeš navštěvovat Dvůr slunce, otevírat portály a krást královniny vězně, ale mám věřit, že kdyby sem Sebastian přišel pro mě, znamenalo by to válku?“

„Věř mi, královna by se mi s radostí odvděčila za všechno, o co jsem ji připravil, ale nemůže. Ne, pokud nechce celé říši prozradit, že je otrokářka posedlá mocí a krade děti.“

„Ale Sebastian...“

„Ronanův vliv je přinejlepším chabý, na obou dvorech,“ řekne Misha. „Nemůže poslat vojáky k téhle hoře, aby získal dívku, a riskovat tak, že přijde o své drahocenné následovníky.“

„A Finn?“

Pokrčí rameny. „Finn neví, že tu jsi.“

„A jak si můžu být jistá, že není tvůj spojenec výměnou za přístup ke mně?“

„A proč by k tobě potřeboval přístup? Co mu můžeš nabídnout?“

Ucuknu. *Naprostá pravda*. Ovšem. Proč by kvůli mně riskovali? Už nemám to, co chtějí. „Možná mě prodáš zlaté královně? Nebo ti možná jde o informace. Pochybuju, že tohle děláš, protože máš ve zvyku pomáhat náhodným lidem.“

Znovu mě přejede pohledem. V jeho očích se neskrývá žádný zájem, jen zvědavost. „Nepomáhám náhodným lidem, ale ty, Abriello, nejsi ani náhodná, ani člověk.“

„Dobře víš, co jsem...“

Zvedne ruku. „Co se týče důvodů, proč ti pomáhám, tvůj

předpoklad, že moje pohnutky nejsou nezištné, je správný. Zodpovídám za své království a všechny, kdo v něm žijí, a ať už se mi to líbí, nebo ne, činy ostatních dvorů mají na můj lid dopad. A ať se to tobě líbí, nebo ne, jsi do toho všeho zapletená.“

„Takže jsem jen loutka?“ *Zase.*

V očích mu zaplane a udělá krok vpřed. „Nehraj si přede mnou na nebohou zneužívanou smrtelnici,“ prohlásí. „Oberon ti dal svoji korunu a moc, a tak svázal tvůj osud s osudem svého království. Neměla jsi na vybranou. Ale já taky ne, když jsem se narodil, abych vládl téhle zemi. Ani princ Ronan, ani princ Finnian. Nejsi jediná, kdo má v životě těžký úděl, a tím, že se budeš litovat, nezměníš skutečnost, že tvoje činy budou mít dopad na moji rodinu, můj lid a celou tuhle říši.“

Zírám na krásného, jízlivého vílího krále a zoufale se snažím přijít na chytrou odpověď, ale mysl mám příliš otupělou. „Korunu už nemám. Jsem jen člověk, kterého proměnili ve vílu. Jsem nicka.“

Pomalou si mě změří pohledem a já mám pocit, jako kdyby viděl skrz všechnu tu špínu, skrz kůži přímo do mojí duše. „Jsi špinavá a vyčerpaná. Ještě ses pořádně nevzpamatovala z účinků elixíru a za poslední den jsi vydala mimořádné množství energie. Ani ten posvátný ohnivý drahokam tě nedokáže ochránit před vyhořením, jestli to s tebou takhle půjde dál.“

Zvednu ruku ke smaragdové slze zavěšené v mém výstřihu. „Posvátný co?“

„Ohnivý drahokam,“ odpoví, zatímco si kámen v mojí ruce prohlíží. „Copak nevíš, že na sobě máš talisman? A ještě k tomu nesmírně vzácný a vysoce ceněný talisman?“

Prohlédnu si ho pozorněji a uvědomím si, že to vůbec není kámen – alespoň ne žádný, jaký jsem kdy viděla. „Proč se mu říká ohnivý, když je zelený?“

„Můžou mít jakoukoli barvu, ale domnívám se, že se jmenují podle toho, jak vypadají, když je podržíš proti světlu – jako kdyby v sobě měly plameny.“

„K čemu jsou?“ zeptám se. *A proč by mi ho Sebastian dával?*

„Nejspíš, aby zajistil, že budeš dost silná na to, abys přežila proměnu. Ne všichni lidi, kteří pozřou elixír, zůstanou naživu.“

Žaludek se mi sevře přívalem emocí a já namáhavě polknu. Je tohle znamení Sebastianovy lásky, nebo další usvědčující důkaz toho, jak podrobně měl svá rozhodnutí předem promyšlená? Věděl, že umřu, až s ním navážu pouto, a tajil to přede mnou. Připravil mě o můj lidský život, aby mohl usednout na temný trůn.

„Moc nad tím přemýšlíš,“ řekne Misha. „Brzy ti všechno vysvětlím, ale musíš si odpočinout.“ Vykoukne ven ze dveří a tiše na někoho zavolá.

Dovnitř vkročí bělovlasá víla. Uctivě skloní hlavu, obejde mě a zamíří do místnosti, kde se podle všeho nachází vana.

„Holly ti připraví koupel a donese ti čisté oblečení,“ poví mi Misha. „Jestli ti tvoje mysl bude bránit v odpočinku, u postele máš tonikum na spaní.“

To určitě, sotva si vezmu...

„Není otrávené, princezno. Je to bylinný odvar, který můj léčitel připravuje pro klidnější spánek, ale jestli si ho vezmeš, nebo ne, je jen na tobě.“

Zhluboka se nadechnu. Má pravdu. Potřebuju se vykoupat a vyspat. Jsem vyčerpaná a mám zlomené srdce a...

Vykřiknu a trhnu sebou, když moje tělo zachvátí bolest. Přitisknu si ruku na břicho a jsem si jistá, že uvidím, jak mi mezi prsty prosakuje krev. Končetiny mi bolestí cukají tak prudce, že spadnu na zem. „Co...“

Pohlédnu Mishovi do očí a vidím, jak se mu v nich mihne zmatení, než ho nahradí pochopení. „To pouto,“ řekne s vykuleným výrazem. „Cítíš prince Ronana.“

Palčivá bolest v břiše i v hrudi mě donutí zalapat po dechu. Drásá mě to na kusy. „Sebastian je zraněný?“

„To řekni ty mně.“

Má pravdu. Vím to stejně jistě, jako vím, že moje ruka je moje vlastní. Tahle bolest je Sebastianova. „Někdo... na něj zaútočil.“

„Magii? Mečem?“ zeptá se Misha. „Je to smrtelná rána?“

Zavrtím hlavou. „Já... nevím.“

„Soustřeď se,“ ponoukne mě hlasem jemným jako hedvábí.

Zavřu oči, abych se mohla soustředit, a zaplaví mě vjemy a emoce, které nejsou moje vlastní. Bolest, jež vystřeluje celým jeho tělem, jeho zoufalství, zármutek. Je toho ještě víc. Frustrace a obavy. A... *žárliivost?* Uzrálá, nepokrytá žárlivost tak silná, až mi připadá jako vztek.

Misha se uchechtne. „Určitě je s Finnem. Ronan na prince stínů pořád žárlí, i když jsi pouto navázala s ním. Takové nejjisté dítě.“

Probodnu ho zlostným pohledem. „Nech toho.“

Pokrčí rameny. „Jen se snažím pomoci.“

Další palčivé bodnutí, tentokrát méně pronikavé, ale zanechá za sebou tupou bolest. Jak vážně je zraněný? Bude v pořádku? Ty otázky potlačím. *Zradil mě.* „Jak to mám...“ Zalapám po dechu. „Jak to mám zastavit?“

„To pouto?“ Misha zakroučí hlavou. „Můžeš se naučit utlu-
mit, co od něj k tobě proudí, ale když se přestaneš mít na pozoru,
zase se to vrátí.“

Potřebuju tě potřebuju tě potřebuju tě potřebuju tě.

Přitisknu si dlaně ze strany na hlavu. Je tam – ne v podobě
slov, ale v téhle ozvěně pocitů.

„Víš, že ses na něj naladila,“ řekne Misha. „Cítí to a snaží se
s tebou komunikovat.“

Miluju tě miluju tě miluju tě miluju tě.

Bez nadějí mi zasadí ránu do hrudi, ta jeho se mísí s mojí a já se
sesypu. Popadnu dřevěný sloupek postele, abych se zvedla ze země.
„Jak to pouto funguje?“ zeptám se. Jsem hloupá, že jsem nekladla
více otázek, než jsem ho navázala. Hloupá, že jsem věřila víle.

Misha povytáhne obočí a začne si mě zkoumavě prohlížet.
„Je to propojení,“ odpoví. „Povědomí.“

„Víš, co si myslím?“ *Miluju tě miluju tě miluju tě miluju tě.*
Potřebuju tě potřebuju tě potřebuju tě potřebuju tě.

„Ne tak docela.“ Nakloní hlavu na stranu a zahloubaně pozo-
ruje strop. „Je to spíš jako dojem. Silné empatické spojení mezi
vámi dvěma. Takže pokud se tvůj pocit dá přesně vyjádřit slovem
nebo větou, může mít dojem toho slova nebo věty. Ale většinou
je to spíš pocit.“

„Jak se to dá odčinit?“

Misha se zasměje. „Je to duševní pouto, děvče. Nemůžeš ho
vzít zpátky.“

„Nějaký způsob určitě existovat musí.“

„Možná, ale je to nákladné a bolestivé a vyžaduje to plnou
spolupráci obou stran. Oba se musíte rozhodnout toho druhého

propustit. Existuje rituál, který vyžaduje mnoho našich posvátných ohnivých drahokamů – ten, který nosíš kolem krku, by ani zdaleka nestačil –, a prý je to stejně nesnesitelné jako elixír života.“

Při vzpomínce na elixír života a muka, která mi přivodil, se mi napnou všechny svaly v těle. Nevím, jestli bych tím dokázala znovu projít, ale možná existuje jiný způsob. Pouto mezi vílou a člověkem není stejné. Kdybych se nějak dokázala proměnit zpátky v člověka...

„Jediný lék na nesmrtelnost je smrt. Neexistuje žádný protiklad elixíru života. Už ne. I když tě možná překvapí, že nejsi první, kdo po něčem takovém touží.“

Zlostně na něj s tím jeho vlezlým čtením myšlenek pohlédnu. „Řekni mi, jak to pouto utlumit.“

Nakloní hlavu na stranu. „U tebe ten problém sahá hlouběji než pouto. Jde o mnohem víc než jen o to, že vnímáš pocity svého miláčka.“

„Neříkej mu tak.“

„Snažím se říct,“ prohlásí a vůbec si nevšímá mojí námitky, „že tím, že ho utlumíš, se ho nezbavíš.“

„Pomoz mi ho vytěsnit.“

Misha zavrtí hlavou. „To vyžaduje cvik, sílu ducha a empatickou moc. Na nic z toho v tuhle chvíli nemáš dost sil.“

„Můžeš mi pomoci, nebo ne?“ vyštěknu.

„Neexistuje žádné okamžité řešení. Vykoupej se, vypij tonikum a odpočiň si. Úleva, kterou ti přinese spánek, je to nejlepší, co ti v tvém současném stavu můžu nabídnout. Uvidíme se, až se probudíš.“ Vykročí do chodby a já zlostně zírám na jeho záda, dokud za sebou nezavře dveře.

Bolest ale pomalu slábne. Ozvěna Sebastiana v mojí mysli slábne. Pořád tam je – je tam vždycky –, ale teď už méně výrazný.

Holly mi pomůže vlézt do vany a pak odejde. Teplá voda voní po čerstvé levanduli a moje bolavé svaly se pomalu uvolňují, zatímco ze sebe smývám pot a špínu ze svého zajetí a útěku. Za oknem švitoří ranní ptáci a voda chladne, zatímco slunce postupně stoupá nad obzor. Já se přitom celou dobu snažím nevšímát si toho, že ve mně pouto vyvolává pocit, jako kdyby byl Sebastian v místnosti se mnou a sledoval mě. Nevšímám si úlevy, která mě zaplaví, když jeho bolest poleví a jeho pocity se zklidní.

Je v pořádku. Přežije.

Teprve když z vody vyprchají poslední zbytky tepla, z vany vylezu a osuším se. V nohách postele leží čistá noční košile a já si ji natáhnu přes hlavu, vlezu si pod nadýchanou peřinu a stočím se na bok.

V duchu ho cítím, jak mě drží v náručí, tiskne mě k sobě. Chci ho ze sebe setřást, ale nevím jak. Nemůžu popřít, že v tuhle chvíli, zatímco balancuju mezi bděním a spánkem a moje mysl se topí v obavách o muže, kterého jsem milovala, mi pouto skýtá útěchu.

Usnu, zatímco přemýšlím, jestli ví, kde jsem. Přemýšlím, proč by mu na tom vůbec záleželo, když korunu teď už má.

Moje sny mě vlečou rozbouřenými mořskými vlnami, vrátí mě zpátky na koně s matkou, když jsme ujížděly před tou ženou, která mě děsí, a pak mě uvrhnou do letní noci, než se stihnou rozkoukat.

Je horko a dusno a já se nemůžu přimět vkročit do sklepa u madam V., kde vzduch bývá zatuchlý. Jsem moc unavená na to, abych se sestřičce dokázala podívat do očí a předstírat, že jsem na dnešní platbu vydělala jen tvrdou prací.

Kradení, i od těch nejhorších lidí, si vybírá svou daň na mém srdci a mysli. Nikdy jsem nezamýšlela stát se zlodějkou. Nikdy jsem si nemyslela, že v šestnácti se budu už tak topit v dlužích, že pochopím, proč se ostatní dívky v mém věku nakonec prodávají vilám.

Sednu si na zem a vzhlednu ke hvězdám. Nejsou dnes příliš jasné, ale ten pohled mě stejně uklidňuje. Zbožňuju noc. Zvuk kvákání žab, houkání sov v dáli. Připomíná mi to jednodušší časy. Když jsem nevěděla, jaké to je, když na mně je závislá sestra, když jsem si ještě při pohledu na hvězdy něco přála a měla jsem matku, která mi před spaním vyprávěla pohádky.

Žila byla jedna malá dívka s ohnivě zrzavými vlasy, která byla předurčená k tomu, aby zachránila království...

„Jak jsem věděl, že tě tu najdu?“ zeptá se Sebastian, který právě vychází ze zadních dveří od mága Trifena. Ve světle měsíce je tak překrásný, jeho bílé vlasy se jemně vznášejí ve vánku a moje srdce se svírá touhou po mágovu učni.

„Možná proto, že nemám žádný život, a když zrovna nepracuju nebo nespím, jsem tady *vždycky*?“ zeptám se rozesmátě. Nemyslela jsem si, že dneska večer stojím o něčí společnost, ale když ho vidím, cítím se lépe. „Jsem celkem předvídatelná.“

Přejde dvorek, posadí se na zem vedle mě a opře se o lokty. „Jen v tom nejlepší smyslu slova.“

Odtrhnu pohled od hvězd, abych se na něj usmála, a zjistím, že na mě s vážným výrazem ve tváři zírá. „Sebi?“